

Kussengevechtdromen

Ik heb het weer geflikt: veel te lang afwezig in dit hoekje, waar ik eigenlijk wekelijks iets wilde vertellen. Ik geloof dat iedereen die dit volgt ondertussen weet wat er soms in mijn iets te grote hoofd speelt, dus daar ga ik niemand meer mee vermoeien. Een paar weken geleden groeide er weer een klein zaadje, maar nog niet groot genoeg om even door te zetten en te groeien naar een paar mooie hersenspinsels. En eigenlijk maakt dat ook niet uit. Soms zit het heel even niet in en dat is niet erg. De kunst is alleen om dat zelf ook even te beseffen en dat los te laten. Meestal komt het dan vanzelf weer goed en soms komt er vanzelf het zetje om je weer op weg te helpen. Soms in de vorm van een gebeurtenis, soms met hulp van mensen en heel soms omdat je iets gedroomd hebt. Nog veel zeldzamer is het als je in een paar dagen het alledrie gebeurt. En juist dat overkwam me afgelopen week. Dus hup, weer achter de computer en schrijven met die handel!

Wat er dan gebeurde, wie heeft je geholpen of wat heb je gedroomd dan? Ik hoor het iedereen zich al afvragen. Laat ik eens met de laatste beginnen, maar wel met een kleine waarschuwing vooraf. Ik heb namelijk gedroomd over een beeldschone vrouw op een paarse wolk met groene hartjes. En nou niet meteen de plaatselijke GGZ gaan bellen, iedereen die me een beetje kent weet ondertussen dat ik een iets te ruime fantasie heb. Het gaat ook niet om die vrouw of die wolk, maar ze stelde me in die droom juist de meest intrigerende, goede en wijze vragen. Kern van al die vragen was eigenlijk of ik het verdien om nog gelukkig te worden. Gelukkig maakte ze het me niet te moeilijk en gaf ze zelf het antwoord al. 'Maar je moet het wel zelf durven en doen!' was de wijze raad die ze me meegaf. En daar legde ze de vinger op de zere plek. Want doen is vaak het probleem niet, maar veel plannen blijven vaak steken bij het durven. Laten zien wie je bent, wat je doet of jezelf bloot geven... Het voelt allemaal maar al te vaak als je hoofd boven het maaiveld uitsteken en daar is het net iets te veel afgehaakt. En ik denk dat ik daar echt niet de enige bent daar in, maar dat dit voor nog veel meer mensen geldt.

De vrouw op de wolk glimlachte voorzichtig. 'Laat je niet bedriegen door wat je aan de buitenkant ziet.' zei ze. 'Zelfs ik ken de klappen van de zweep en kijk het liefst eerst de kat uit de boom!' Oefff, ik ben dus gelukkig niet de enige die even niet weet wat hij nu moet doen. Dat is al een hele opluchting, maar daarmee ben ik er nog niet. Want als ik iets wil bereiken, moet ik er aan gaan werken. En ik zou niet weten waar ik moet beginnen. Maar de eerste klap is vaak wel een daalder waard, dus die moet wel goed zijn. Want anders stort alles straks in elkaar voor ik er goed aan heb kunnen beginnen. En juist die eerste klap ben ik een beetje verleerd heb ik het idee. Of is dat ook gewoon angst omdat je kop er iets te vaak is afgegaan boven het eerder genoemde maaiveld? Of moet ik gewoon niet zeuren, teveel nadenken en er voor gaan? 'Misschien wel' zei ze weer. 'En heel misschien pakt dat wel mooier uit dan dat je kunt denken.' Verdraaid! Ze heeft misschien nog wel gelijk ook. Vroeger lukte dat toch ook gewoon. Vroeger, toen je gewoon kon doen en laten wat je wilde. Simpelweg omdat je nog niet teveel nadacht over alles wat er fout kon gaan en er altijd wel iemand was om je op te vangen. En maak het nou weer niet te moeilijk, want wat kan er eigenlijk fout gaan. Gaan.... Dat is het toverwoord! Gewoon ergens voor gaan! 'Doe het!' sprak de vrouw op de wolk weer. 'Kijk eens naar jezelf en zie wat ik zie. Een volwassen jongen, die met alle passie, plezier en liefde die hij in zich heeft, een mooie toekomst verdient!'

Voor degenen die nu nog niet afgehaakt zijn: dit was dus een droom! Een beetje met mijn hoofd nog in de wolken werd ik wakker uit die droom, die ik me van begin tot eind nog kon herinneren. En je weet; dromen die je je nog kunt herinneren, komt soms uit. En ik kan alvast verklappen dat deze uitkomt, maar hoe en wanneer hou ik nog even in het midden. Want anders is de clou al

weggegeven voor het verhaal af is. Inderdaad... Het verhaal is nog niet af. Dat zou teveel zijn om in één keer hier te plaatsen, dan haken mensen af. En dat wil ik natuurlijk niet. Maar misschien dat we alleen uit dit stuk iets kunnen leren. Wat dan? Dat mogen jullie lekker zelf verzinnen! En vergeet vooral niet te lachen. Waarom? Dat weten jullie best, dat heb ik al vaak genoeg geroepen. Tot volgende week!